

Η θαυματουργή παρουσία του Νεομάρτυρα Αγίου Νικολάου του εξ Ιχθύος της Κορινθίας

Ήταν το 1968 που ξεκίνησε η titάνια προσπάθεια όλων των κατοίκων του χωριού Ψάρι Κορινθίας, προκειμένου να καταφέρουν να δημιουργήσουν το Ναό του συγχωριανού τους Αγίου Νικολάου του εξ Ιχθύος (Ψάρι) της Κορινθίας.

Τον Απρίλη όμως του ίδιου έτους λόγω ανυπέρβλητων προβλημάτων, (έλλειψη χρημάτων κ.ά.) σταμάτησε -προσωρινά- το χτίσιμο του ναού που βρισκόταν τότε ακόμα στα θεμέλια...

Το διάστημα που διακόπηκαν οι εργασίες στο ναό, μια γενική δυσθυμία επικρατούσε στο χωριό, αλλά όλοι ήλπιζαν ότι τα προβλήματα θα ξεπεραστούν και οι εργασίες θα συνεχιστούν απρόσκοπτα πλέον μέχρι την ολοκλήρωση της Εκκλησίας.

Σαν όλοι να περίμεναν κάτι, ένα Θεϊκό σημάδι που θα ξεδιαλύνει τα πράγματα και θα δώσει τη Θεία δύναμη στο έργο να προχωρήσει και να ολοκληρωθεί...

... κι αυτό το Άγιο σημάδι δεν άργησε να φανεί ...

Επέλεξε τότε ο Άγιος Νικόλαος να εμφανιστεί σε ένα αθώο μικρό κοριτσάκι μιας οικογένειας βοσκών του χωριού, την εννιάχρονη (9) **Ειρήνη Γ. Λέγγα** η οποία και διηγείται το ολοζώντανο όραμα που έζησε τότε:

«Ήταν Μάης του 1968 κάποια καθημερινή στις 5 η ώρα το πρωί, εννιά χρόνων εγώ τότες όπως κάθε μέρα, πήγα να βοηθήσω στην ετοιμασία για το σκάρισμα των προβάτων.

»Ξάφνου, πάνω από την γκορτσιά (αγριοαχλαδιά) , που βρίσκονταν κοντά στο σπίτι μας και πλησίον του σημείου που κτιζόταν ο ναός του Αγίου Νικολάου, βλέπω μια πολύ φωτεινή ανθρώπινη μορφή, μ' ένα μεγάλο φωτοστέφανο.

»Το προσέχω εκστασιασμένη. Ρίχνω το βλέμμα μου αλλού. Ξαναχυρνώ στο δένδρο, αντικρίζω πάλι το ίδιο θέαμα.

»Τταραμένω σιωπηλή για λίγο και τρομαγμένη, παιδάκι ήμουν.... φωνάζω μετά όταν συνήλθα έντρομη την μητέρα μου και της το δείχνω....

»Συνεχίζω τη μέρα μου πηγαίνοντας στο σχολείο. Την επόμενη μέρα θα ξαναντικρύσω το απόγευμα, στο ίδιο σημείο το ίδιο ακριβώς και πάλι όραμα...

»Την μεθεπόμενη, θα το ξαναδώ και πάλι το μεσημέρι στο ίδιο ακριβώς σημείο, με τον ίδιο απαράλλαχτο τρόπο, με το ίδιο δέος!!...

»Τρέπεται να πω εδώ, πως τα μέλη της οικογένειάς μου δεν ήταν τόσο θρησκευόμενοι για να είμαι επηρεασμένη, καθώς και εγώ πήγαίνα στην εκκλησία μόνο με το σχολείο, διότι πάντα βοηθούσα με την αδελφή μου στις πολλές δουλειές στο σπίτι και στα πρόβατα.

»Το συγκεκριμένο νέο διαδόθηκε στόμα με στόμα σε όλο το χωριό. Μαθαίνοντάς το ο τότε Ιερέας του χωριού μας ο αείμνηστος παπάς - Τάκης (Δημητράκης) με φωνάζει στην Εκκλησία της Παναχίας (Κοίμηση της Θεοτόκου), ζητώντας μου να του διηγηθώ τι ακριβώς είχε συμβεί.

»Έντονα προβληματισμένος ο παπάς μας, με παρακαλεί να του δείξω σε ποια εικόνα που βλέπω μπρος μου μέσα στην εκκλησία, έμοιαζε αυτό το οποίο είχα δει....

»Αφού παρατήρησα με προσοχή όλες τις εικόνες του δείχνω μία, λέγοντάς του, «αυτή παππούλη»!....

»Η εικόνα εκείνη όπως μου είπε τότε ο Ιερέας, απεικόνιζε τον συγχωριανό μας Άγιο Νικόλαο τον Νεοφανή.

»Τον Άγιο Νικόλαο εγώ, μέχρι τότε δεν γνώριζα διόλου, καθώς στο σπίτι μας δεν μιλούσαμε για τέτοια θέματα...

»Από τότε και ύστερα έμαθα κι εγώ για τον Άγιο και πως η εκκλησία που κτίζονταν και ήταν στα θεμέλια κοντά στο πατρικό μου σπίτι, θα ήταν αφιερωμένη στον Άγιο Νικόλαο τον εξ Ιχθύος...»

Ήταν το όραμα της μικρής Ειρήνης, ο κινητήριοις μοχλός για να ξεκινήσει και πάλι η κατασκευή του Ναού και να ολοκληρωθεί σε σχετικά μικρό χρονικό διάστημα.

Ήταν η θαυματουργή παρουσία του νεομάρτυρα Αγίου Νικολάου και πάλι στο χωριό Του που έδωσε τη δύναμη σε όλους τους κατοίκους του χωριού να μοχθήσουν ακόμα περισσότερο, να υπερβούν τους εαυτούς τους προκειμένου να ολοκληρώσουν το Ναό του Αγίου Νικολάου, την σημερινή «Ακρόπολη της ψυχής» κάθε Ψαράιου.

Για τη σύνταξη του παρόντος λήφθηκαν στοιχεία από παλαιά καταχώρηση άρθρου του **Άρη Γ. Σκούρτη** στην ιστοσελίδα μας :
<http://www.psarikorinthias.gr/newsDetailed.asp?id=47>